

gøre, naar man gennemførte et Forslag paa Grundlag af, hvad her er foreslaaet, idet jeg dog maa indrømme, at der er visse Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som maa ændres, for at mit Parti og jeg kan stemme for det.

Fra konservativ Side kredser man bestandig om Spørgsmaalet Bonitering, men jeg vil antage, at man nu alligevel er naaet saa vidt, at man indser, at den nye Bonitering vil være fuldkommen utilstrækkelig til at skabe en solid og sikker Vurdering af Jorden. I visse Tilfælde kunde den være et Hjælpemiddel, men den kan overhovedet ikke løse Opgaven. For at man skulde kunne faa Jorden ensartet beskattet, er det nødvendigt at tage Hensyn til dens Beliggenhed. Det Moment træder nu 100 Aar efter, at man allerede var blevet opmærksom paa det, saa stærkt frem, at det slet ikke lader sig skubbe til Side, og det er ganske nødvendigt ved enhver Beskatning af fast Ejendom at komme ind paa Vurderingen, man kan ikke beskatte en fast Ejendom paa Grundlag af Boniteringen alene, hvis man vil beskatte retfærdigt.

Det, som jeg har fremholdt overfor konservative Taler, er, at Ejendomsskylden som eneste Skat paa fast Ejendom uhjælpeligt vil føre os ud i en Tilstand, som bliver fuldkommen skæv. Allerede med Afdrag i Skatten paa 2 000—6 000 Kr., saaledes som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Fibiger) har stillet i Udsigt, vil meget betydelige Jordarealer blive skattefrie. Det ærede Medlem Hr. Fibiger mente, at man var nødt til at have denne Svingning i Afdragsforholdene, fordi der kan være Steder, hvor Jorden er særlig værdifuld, hvor den skubber sig ind til bymæssig Bebyggelse, medens der i samme Kommuner tillige findes Jord af meget ringe Værdi, og ogsaa Huse af meget ringe Værdi, og disse Huse vil da ikke kunne udfylde Afdragsbeløbene, og Jorden vil blive skattefrie. Men en saadan Udvikling vil føre os direkte bort fra lige Skat paa lige Jord og vil føre os ind i en Beskatningsform, som vil være overordentlig uheldig, og som vil aabne netop for Kravet om progressiv Jordbeskatning, hvilken jeg anser for at være fuldkommen uretfærdig. Jeg beder ærede konservative Politikere overveje dette. Jeg tror ikke, det vil være muligt for dem, naar de gaar ind i en saglig Drøftelse af Sagen, at benægte, at deres Beskatningsform med Ejendomsskylden som eneste Skat paa fast Ejendom vil føre os ind paa den Afvej i Beskatningen af den faste Ejendom, som jeg her har peget paa.

Det ærede Medlem Hr. A. C. D. Peter-

sen, der talte først her i Eftermiddag, fremsatte en hel Del Bemærkninger, om hvilke jeg for øvrigt maa sige, at de i mange Henseender var indbyrdes modstridende. Det ærede Medlem sagde, at han var enig med det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen i, at en Forhøjelse af Grundskatten kun ramte den paagældende Ejer, og derfor var det fuldkommen uretfærdigt overhovedet at røre ved Grundbeskatningen, fordi man bare derved flyttede Formuen fra den ene over til den anden, man konfiskerede den enes Formue og forøgede den andens; men i samme Aandedræt mente det ærede Medlem, at det havde været meget betimeligt, at man i 1903 forandrede Skatteforholdet paa to Gaarde, hvoraf den ene kunde være meget ringere end den anden og dog have den højeste Beskatning; det var derfor rimeligt at vælte det over paa den anden Gaard, der var bedre, men havde mindre Skat. Det mener jeg ogsaa; men det ærede Medlem maa ifølge sine Betragtninger mene, at det var fuldkommen urigtigt. Efter det ærede Medlems Mening vil en Skat en Gang lagt ikke kunne ændres, fordi det vil være en Omvæltning til Gunst for den ene og til Ugunst for den anden, som Samfundet ikke har Ret til. Men saa stift og ubevægeligt kan et Beskatningssystem slet ikke være. Man maa nemlig ikke glemme, at Beskatning af fast Ejendom i alt Fald i de sidste 70 Aar, maaske i hundrede Aar, det tør jeg ikke sige i Øjeblikket, men i alt Fald i de sidste 70 Aar, har været saaledes, at medens den var konstant til Staten, var den variabel i Sogne- og Amtskommunerne. For Bykommunernes Vedkommende har det ganske vist været noget i Retning af det konstante, der har den egentlig været nogenlunde fast lagt; men det har i og for sig ikke ført til nogen særlig heldig Udvikling i Købstæderne, der er egentlig ikke nogen i Købstæderne, der mener, at de har en særlig udmærket Beskatning af fast Ejendom. Jeg har hævdet, at hvis man gaar til en Beskatning af fast Ejendom, hvorved al Jord beskattes, selv det mindste Areal, vil derved Interessen hos de smaa Ejendomsbesiddere være vakt for, at man ikke skal gaa over til en urimelig og uretfærdig Beskatning af Grunden. Jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at saaledes vil det gaa. Thi hvad skulde egentlig bevæge den, der har det lille Jordbrug, til at ønske sin Jord særlig haardt beskattet i Forhold til dem, der har et større Areal? Der er mange mindre Jordejere, der svarer saa at sige intet i Formue- og Indkomstskat. Hvad Interesse skulde de have i at faa en meget